

อย่าให้เสียโอกาสสันติภายใน

หลวงปู่บุญเพ็ง กัปปโก

อันดับต่อไปนี้ไปให้พากันตั้งใจฟัง และก็ตั้งใจทำความสงบให้
พร้อมไปกับการฟังไปด้วยกัน เพื่อเป็นการสะดวกในการปฏิบัติ
เพราะการที่เราจะปลีกตัวออกไปปฏิบัติมันเป็นเรื่องที่ทำได้ยาก
เป็นเรื่องที่ลำบากที่เราจะมีโอกาสไป เราจึงมาอาศัยการฟังและ
ก็จัดเป็นพิธีกรรมขึ้น แล้วก็นัดหมายกันมาประชุมกันตามวัน
เวลาเหมือนกับวันนี้แหละ เราก็ได้พร้อมกันมาและก็ได้นัดหมาย
กันมาเพื่อฟังธรรม ที่นี้การฟังของเรา เราก็อาศัยการปฏิบัติไป
ด้วย

คำว่า การปฏิบัติเราจะทำอย่างไรที่ว่าการปฏิบัติ คนทั้งหลายก็จะ
เข้าใจว่าพิธีกรรมต่างๆที่เราจะควรรนำมากระทำนะ นับตั้งแต่ไหว้
พระสวดมนต์หรือเดินจงกรม หรือทำอะไรในพิธีกรรมต่างๆนั้น
เขาก็ถือว่าการปฏิบัติคืออย่างนั้น ที่นี้การปฏิบัติมันไม่ใช่เฉพาะ
แต่ที่จะทำอย่างนั้น อันนั้นเป็นพิธีกรรม เป็นศาสนพิธี ที่นี้การ

ปฏิบัติจริงๆนะเค้าไม่ได้มุ่งในพิธีกรรมอย่างนั้นมาก เค้ามุ่ง
ประเด็นในทางความสงบเป็นส่วนมาก

ที่นี้ความสงบมันควรจะทำอย่างไรในความสงบนั้นมันจึงจะ
เกิดขึ้น ถ้าเราไปทำอย่างนั้น หลักของความสงบก็ไม่ว่ามันจะ
เกิดขึ้นได้อย่างไร ก็มีแต่พิธีกรรมต่างๆ ก็ได้แต่ทำพิธีกรรมก็พอ
เป็นกิริยาแห่งความเป็นกุศล แต่สำหรับความสงบที่จะเกิดขึ้น
นั้นนะ เรายังต้องฟังไปด้วยและก็กำหนดจิตไปด้วย จิตของเรา
มันอยู่ตรงไหนหละ เราทราบที่จิตของเรามันอยู่ตรงไหนและอยู่
ที่ไหนเราก็ต้องรับทราบ

จิตของเรามันไม่ใช่อยู่ข้างนอก มันไม่ใช่อยู่นอกตัว มันก็อยู่
ในตัวเราทุกคนนั้นนะ ตัวก็คืออะไร ตัวก็คือร่างกาย พูดแล้วก็
เรียกว่าอยู่ในร่างกายทุกคน ที่นี้มันอยู่ยังงี้ จิตอยู่ยังงี้ คืออะไร
เป็นจิต ก็สภาพที่รู้ที่มาอยู่ภายในอยู่ในร่างกายที่เรียกว่าจิตที่
เรียกว่าใจ ก็หมายถึงว่าผู้รู้ ก็ท่านผู้รู้นี้หละซึ่งเป็นเจ้าของ
ร่างกาย ซึ่งอยู่ภายในร่างกาย

ทีนี้เราจะเอาความสงบ เอาใครสงบ สองอย่างนี้แหละที่สงบ
แท้ที่เราต้องการ ส่วนร่างกายของเรามันก็สงบแล้ว คือเราไม่ได้
ทำอะไรแล้ว เราพักแล้ว งานการอะไรเราก็ไม่ได้ทำ ส่วนวาจา
ของเราก็สงบแล้ว คือเราก็เลิกพูดแล้ว เราก็ไม่ได้พูดอะไร เรา
ระงับและเราเลิก เราพักหมดแล้ว ความสงบสองอย่างนี้แหละ ซึ่ง
เรียกว่า **สันติภายนอก** ความสงบอันนี้มันมีและมันทำได้ง่าย
แต่ผลนะมันยังไม่เกิด พระพุทธเจ้ายังไม่รับรองว่าผลจะเกิด
เพราะสิ่งนี้จะนำไปประโยชน์อันใหญ่หลวงให้แก่ตัวเอง แต่ความ
ประสงค์ของพระพุทธเจ้าน่ะท่านต้องการความสงบภายใน
เรียกว่า **สันติภายใน** ก็ได้แก่นะ

ทีนี้เราจะทำยังไงแหละที่จะทำใจของเราให้สงบได้ พร้อมไป
ด้วยการฟังนะ เราจะทำยังไง ถ้าเราจะมัวแต่มานึกมาคิดมาปรุง
มาแต่ง ตามเรื่องตามราวตามเหตุการณ์อะไรต่างๆ และมักจะ
สร้างปัญหาขึ้นให้ตัวเอง ทีนี้เราจะไปเอาความสงบโดยลักษณะ
นั้นนะ มันก็เป็นไปได้ยาก ความสงบนั้นนะมันไม่ได้เป็นไป
ในทางนึกคิดและปรุงแต่ง ความสงบนั้นเค้าพัก พักในการปรุง

การแต่ง พักในการสร้างปัญหา พักในการที่ใคร่ครวญอะไรต่างๆ ให้มีเฉพาะตัวรู้ตัวเดียว รู้โดยที่ว่ามันไม่เกี่ยวกับเรื่อง เรื่องอะไรต่างๆ ไม่ต้องเกี่ยว รู้กับสิ่งที่เราจะยึดว่าเป็นอารมณ์ของสมณะ อันที่จะนำไปให้เราเกิดขึ้นซึ่งความสงบ

อย่างเรามากำหนดลม เบื้องต้นก็มากำหนดลม อันที่อนที่ สองเราก็ปริกรรม ก็ปริกรรมตามลมนั้นแหละ หายใจเข้าพุท หายใจออกโท นี่เราเรียกว่าปริกรรม ที่นี้เราก็รู้จำกัดดี ถ้าว่าพุท โธ ก็พุทโธนั้นแหละ ให้ยึดเอาพระพุทธรูปเจ้ามาเป็นหลัก คือให้เอา อย่างเดียว การปรุงแต่งในปัญหาต่างๆซึ่งมันจะเกิดขึ้นกับโลก เราก็พักไว้ก่อน เราเอาเฉพาะตัวรู้นี้แหละ คือเอาความสงบซะก่อน เถอะ ที่นี้ส่วนความรู้ของพวกเขาณะ ก็พูดกันแล้วว่าเรารู้แล้วนะ จะเป็นธรรมะข้อไหนก็ตามหมวดไหนก็ตาม เราก็รู้กันแล้ว ก็พอ เข้าใจกันอยู่บ้าง

แล้วผลลัพธ์มันอยู่ตรงไหนไอ้ความรู้อันนั้น มันก็ยังไม่ มีอีกนะ ถ้ามันมีผลลัพธ์เพราะความรู้อย่างที่เรารู้มา ที่นี้เราก็ไม่ จำเป็นที่จะต้องมาทำอย่างนี้ และไม่จำเป็นจะต้องมาฟัง ไม่

จำเป็นจะต้องมาปฏิบัติ เรายังมาปฏิบัติอยู่ การปฏิบัติอยู่ก็
เรียกว่า ยัง ผลก็มันก็ยังไม่เกิด จนว่าผลของการปฏิบัติที่มันจะ
เกิด ผลของการปฏิบัติจะทำยังไงหละ อะไรมันเกิดขึ้นจากผล
ของการปฏิบัติ ก็นอกเหนือไปจากความสงบนะจะมีอะไร

ความพิจารณาหรือการปรุงการแตงนั่นนะ มันเป็นผล
ของความรู้ที่เราจะมา แล้วเอามาใคร่ครวญเฉยๆ แล้วผลลัพธ์ที่
จะนำความสุขมาให้ก็ไม่ว่ามันอยู่ตรงไหน มีแต่เพื่อความคิด
ตัวเอง พุ่งเพื่อไปหมด ที่นี้จะหาความสุขอะไรก็ไม่ได้ หา
ความสุขก็ไม่มี เพราะอะไรหละ ก็เพราะมันปรุงแตงมาก ก็
เพราะมันเพื่อนั่นนะ ที่นี้มันก็แห้งใจสิ มันก็ร้อนใจสิ ใจมันก็เหี่ยว
แห้ง ที่นี้เราจะไปเอาความสุขตรงไหนหละ มันก็ไม่มี

ถ้าเราทำความสงบนั้นหละให้มันเกิดขึ้น ก็ลองดูสิ จะ
สงบน้อยก็ตามเถอะ ผลจะเกิดขึ้นทันที คือเราเอาผลนะเดี๋ยวนี้
เราหาผล เหตุของเรามีแล้ว ที่นี้เราจะหาผล ผลที่มันจะ
เกิดขึ้นจากเหตุนี้มันอยู่ตรงไหน อะไร ความสงบมันอยู่
ตรงไหน อันที่มันเป็นผลของเหตุนะ ที่เราหากันอยู่เดี๋ยวนี้นะ เรา

จะต้องทำความเข้าใจในเรื่องการกระทำของตัวเอง อย่ามาเอา
แต่คิด มันเป็นของเมา เมาคิด เมานึก เมาปรุง เมาแต่ง แล้วพูด
ไปตามความคิด มันก็ไม่ต้องจกหยุดอีกหละ แล้วทำไปตาม
ความคิดใครจะไปทำไหว มันทำไม่ไหว อย่าไปพูดตามความคิด
คิดอะไรก็คิดว่าตัวเองจะถูกไปหมด แล้วก็พูดอะไรก็คิดว่ามันจะ
ถูกไปหมด

ที่นี้ไ้ความสงบมันอยู่ตรงไหนที่นี้ นี่มันไม่ได้ตามสงบสิ มัน
ก็ไปตามความคิด ก็ควรจะสำนึกกันบ้าง ไ้เรื่องคำที่เราจะพูด
หรือจะทำ ก่อนจะทำท่านก็ว่ามีสติ เรากำลังพูดก็ต้องมีสติ ก็
ต้องสัมปะชัญญะ ควรหรือไม่ควรมันก็มี ที่ท่านห้ามอย่างนี้
เพราะอะไร ท่านให้รู้อย่างนี้เพราะอะไร เพราะต้องการความ
สงบนั้นหละ เพราะยังความสงบให้มันเกิดขึ้น เกิดขึ้นจากจิตเรา
ทำจิตเราให้สงบ

เมื่อจิตของเรามีความสงบหละ ลองดูซิว่าความสุขมันจะมี
มีมั้ย ผลมันจะมีมั้ย ลองดูซิ ที่นี้เราก็คอยแต่ความคิดนั้นนะ
คอยแต่ใช้ความคิดอยู่ตลอด ที่นี้คอยจะให้แต่คนอื่นช่วย เข้าไป

หนุนความสุขให้มันเกิดขึ้นในขณะนั้น แล้วก็ทั้งๆที่ตัวเองก็คิดอยู่
แล้วจะให้คนอื่นเค้าไปช่วยหนุนที่จะให้ความสุขเกิดขึ้นจาก
ความคิดของเราซึ่งจิตของเรากำลังที่จะคิดอยู่นะ แล้วมันจะ
เป็นไปได้ยังไง ใครจะไปสนับสนุนหรือใครจะไปหนุนได้ ถ้า
ตัวเองไม่ทำให้มันสงบหละ ต่อเมื่อความสงบมันเกิดขึ้นด้วยการ
ระงับ ด้วย**สติ**ที่เราจะนำเอามาใช้ และ**สัมปะชัญญะ**ที่เราจะ
นำเอามาใช้ ก็มีธรรมสองอย่างนี้หละเป็นอุปการะที่จะทำจิต
ของเราที่จะให้มีความสงบตั้งมั่นเป็นสมาธิได้

ธรรมสองอย่างเราก็เอามาใช้สิ ก็ตั้งเอาไว้มันนะ ถ้าว่าพุทโธ
ก็ให้อยู่กับพุทโธ ก็อย่าไปสับสนสิ แล้วก็อย่าไปหลายสำนัก
เดี๋ยวก็ติดสำนักนั้น เดียวก็ติดสำนักนี้ เดียวก็สำนักนั้นว่าอย่าง
นั้น สำนักนี้ว่าอย่างนี้ มันมีสำนักเดิวนั้นนะ **โอบนยิโก**นุ่ม
เขามาสำนักเดียว ก็สำนักอยู่ในท่ามกลางหน้าอกเรา เรียกว่า
สมณะ ก็สมณะะมันตั้งอยู่ตรงไหนหละ สำนักไหนหละ ก็ตั้งอยู่
ในสำนักตัวเองเนี่ย ก็**วิปัสสนา**ก็ตั้งอยู่ตรงนี้ ตั้งอยู่ในสำนัก
ตัวเอง ก็สำนักเดิวนี้นะ ก็อย่าไปหลายสำนัก

ที่นี้มันหลายสำนักมันเลยไม่ได้อะไรกันอยู่เดี๋ยวนี้ละ ต่างคน
มีกันหลายสำนัก ไม่รู้จะเอาสำนักไหน และเอาลงตรงไหน ถ้าวาง
ไปแล้วก็ไม่รู้จะเอาอะไร แล้วอะไรมันจะเกิดขึ้นในตรงนั้น ใน
สำนักนั้น ที่ได้มามากๆก็ไม่รู้อีก ก็โดยมากก็มักจะไปเอาแต่
สำนักภายนอก ให้อำนาจภายในนะที่มันมีอยู่กับตัวเองทำไม่
พากันรักษา ทำไม่ไม่พากันดูแล และทำไม่ไม่พากันเอาหละ
ทำไม่ไม่พากันกำหนดหละ ก็กำหนดลงสำนักนี้สิ สำนักสมถก
รมฐานนี้ และวิปัสสนากกรรมฐาน มันอยู่ตรงไหนหละ มันจะไป
อยู่นอกตัวของเราหรือ มันอยู่ในท่ามกลางหน้าอกเรานี่หละ อยู่
ในท่ามกลางทรวงอกของเรา จะไปอยู่อะไรนอกหละ

ถ้าไปอยู่ข้างนอกเราก็ไม่จำเป็นต้องบริกรรมกำหนดลม
หายใจเข้าออกสิถ้ามันอยู่ข้างนอก เราก็เดินไปเอาซะสิ แล้วก็ขี่
รถไปเอาซะสิ ถ้ามันมีอยู่ตรงไหน ถ้ามันอยู่ในสำนักไหนก็ขี่รถไป
เอาสิ เอาแล้วก็เอามา แล้วก็แล้วไปแ ไม่ต้องมาทำสิ ที่นี้มันไม่มี
อย่างนั้น เราก็ไปเอาแต่สำนักนอก แต่สำนักในเนี่ย มันมีหมด
นั่นหละ ฌานจะมีก็ฌานก็อยู่ในตรงนี้หละ สมบัติ ๘ ก็อยู่ใน

นี่ ญาณมันก็อยู่ในนี้แหละ อะไรก็อยู่ในนี้แหละ ว่าแต่เข้าไปอยู่
เท่านั้นแหละ ที่นี้เราไม่ค่อยเข้าไปนะสิ ก็มีแต่หาข้างนอก

ที่นี้เราก็ไปอ้างแต่ความวุ่นวายนะของโลก เราก็เอาอันนี้
แหละมาอ้าง เราก็รู้กันทุกคน ใครก็รู้ว่าโลกมันก็วุ่นวาย ก็รู้ว่า
วุ่นวาย จะไปทำมันทำไมแหละ ก็ปล่อยไปตามโลกซะสิ ในเมื่อ
เราปฏิบัติธรรม เราก็เอาธรรมะซะก่อนสิ โลกมันก็เป็นโลกนั้น
แหละ ก็รู้อยู่นะว่าโลกมันวุ่นวาย แต่เราจะตัดกระแสโลกคือตัด
กระแสความวุ่นวาย เราอย่าเข้าไปติดในอารมณ์อันที่เราได้ยิน
ได้เห็นแล้วก็ดี ได้ฟังแล้วก็ดี ได้ทราบแล้วก็ดีฉันนั้น

นี่มุนีท่านไม่ได้ติดในอารมณ์ทั้งที่ท่านก็อยู่ในโลกนั้นแหละ
ในขณะที่ท่านยังไม่ปรินิพพานนั้นนะ ท่านก็ยังอยู่ในโลก แต่
กิเลสนิพพานแล้ว แต่ขันธนิพพานมันยังอยู่ แต่ท่านก็ยังอยู่ได้ ก็
อยู่กับโลกนั้นแหละ ถึงโลกจะวุ่นวายแต่ท่านก็ยังสงบ คือพระมุนี
นั้นนะคือผู้ที่สิ้นอาสวะ พระมุนีไม่เข้าไปติดในอารมณ์ อันที่เห็น
แล้วก็ดี อันที่ได้ฟังแล้วก็ดี ที่ทราบแล้วก็ดี ที่นี้เราจะทำยังไงแหละ
ตาเราก็ไปเห็นมาแล้ว หูเราก็ไปได้ยินมาแล้ว และเราก็ทราบ

เรื่องอะไรต่างๆมาแล้ว แทนที่จะทิ้งเอาไว้ มันไม่ใช่อย่างนั้นสิ
มันก็เลยติดเป็นอารมณ์มา

เดี๋ยวกว่าตรงนั้น เดี๋ยวกว่าตรงนี้ ที่นี้มันก็ติดสิ ที่นี้มันจะไป
สงบตรงไหนหละ ก็วางไว้ซะก่อนสิ อย่าเอามาพูดมาก เรื่องของ
คนอื่นที่เขาไม่รู้ด้วย เราก็อย่าไปพูดอะไรให้มันมาก ถ้ามันเป็น
อารมณ์นะมันแก้ไขยาก แทนที่เราจะนำความสงบมาให้กันที่เรา
มาทำความสงบ แล้วก็กลับไปเอาความวุ่นวายมาให้กัน ที่นี้ไม่รู้
ความสงบอยู่ตรงไหนและเมื่อใดมันจะได้ ตกกลางก็มีแต่ปฏิเสธว่า
มันจะไปได้อย่างไร มันจะเป็นไปได้หรือ ก็ไปกันโน่น ก็รู้ว่าเป็นไป
ไม่ได้ แต่ตัวเองก็ยังมาทำแล้วก็ยังพากันทำอยู่ ก็แสดงว่ามัน
ต้องได้สิ มันต้องมีส่วนได้สิจึงได้พากันทำ ถ้าไม่ได้หละ เราจะ
มาทำทำไม นี่ความคิดของพวกเขา เราคิดว่ามันจะได้ ก็จึงได้พา
กันมาทำ แต่ทำก็ให้เข้าใจกันบ้างสิ อย่างนำเอาเรื่องต่างนั้นนะ
เข้ามารบกวนความสงบของตัวเองและคนอื่นกันเสียบ้าง

เราพยายามที่จะต้องแก้ไขปัญหา ช่วยกันนั้นนะ พยายาม
นำความสงบเข้ามา อย่างไรก็ตามที่จะสงบได้ให้หามาถอด อารมณ์

อะไรที่มันเป็นไปได้เพื่อความเยือกเย็น อารมณ์ใดอันที่มันเป็นไปได้
เพื่อความสงบ ให้หามา ให้เอามารวมกันเถอะ ทีนี้พวกเราจะ
คอยไปไหนกันนะ จะคอยกันไปถึงไหน คอยวันคอยคืนไปถึง
ไหน ชีวิตของพวกเขาทั้งหลายน่าจะรับรองกันแล้วหรือว่ามันจะ
ไปถึงไหน และไปถึงจุดนั้นมันจึงจะได้ แล้วไปถึงสถานที่นั้นจึง
จะได้ และจะไปถึงอายุเท่านั้นมันจึงจะได้ มันมีกำหนดหมาย
แล้วหรือ ทำไมถึงจะพากันเพลิดเพลิด ทำไมถึงจะพากันมัวเมา
จนเกินไป แล้วจะคอยวันคอยคืน

โลกเราก็มีอยู่แล้ว เราก็ทำอยู่แล้ว ใจความสงบนั้นนะ ก็ทำ
ตามโลกไปเท่านั้นนะ ก็แฝงๆกันไปบ้าง มันพอจะได้ก็ให้มันได้
มันก็ไม่ได้ผิดอะไร เราเอาความสงบไปเท่านั้นแหละ ก็คิดว่าความ
สงบมันจะพูดอะไรไม่ได้ มันก็ไม่ใช่อีกแหละ คิดว่าความสงบจะ
ทำอะไรไม่ได้ มันก็ไม่ใช่ ให้มันสงบดูซิว่ามันจะทำได้มั๊ย ให้มัน
สงบดูซิ ว่ามันจะพูดได้มั๊ย อันนี้แหละมันมาหาความสงบอะไรไม่
มีในตัวของตัวเองเลย ถ้ามาหละก็มีแต่พากันคิด เดียวก็เรื่อง
โน่น เดียวก็เรื่องนี้ เดียวก็เรื่องคนนั้น เดียวก็เรื่องคนนี้ เดียวก็คน

เกิด เดียวก็คนตาย เดียวก็คนไอนั้นไอนี้ ที่นี้ไอนี้ความสงบมันอยู่
ตรงไหนหละ ทั้งๆที่เราหาความสงบ มันก็รู้ที่อยู่เรื่องของโลกนี้ มัน
ไม่ต้องพูดมันก็รู้ที่อยู่แล้วหละ แต่ว่าเราหาความสงบอันที่มันจะ
เกิดขึ้นเพราะการกระทำของเราซึ่งเราได้พากันมากระทำ

เราต้องการเท่านั้นนะ คือไม่ต้องการอะไรหรอก ที่มาแสดง
ธรรมนี้ไม่ต้องการอะไร ต้องการอยากให้พวกท่านทั้งหลายมี
ความสงบ ถ้ามันมีความสงบหละมันจะมีอะไรเกิดขึ้นจากความ
สงบนั้น ถ้ามันไม่มีความสุข จะพาลเล็ก จะไม่ได้ทำอีก ถ้าสงบ
แล้วมันไม่สุขอะไรเลย มันไม่ดีอะไรเลย จะไม่พาท่าและก็จะไม่
บอกอีกด้วย เราต้องการให้ท่านทั้งหลายเนี่ยนะ ให้เข้าไปสู่
ระบบความสงบแล้วก็ยังความสุขให้เป็นประโยชน์แก่ชีวิตอัน
ความเป็นอยู่ของตัวเองกันเสียบ้าง แล้วก็ให้มันเป็นประโยชน์สม
กับว่าเราที่ได้มาพบพระพุทธศาสนาซึ่งเป็นศาสนาพุทธอันที่เรา
ควรปฏิบัติที่จะยังให้เกิดขึ้น อันประโยชน์มหาศาลที่จะเกิดขึ้น
จากเรา คือเราต้องการที่จะให้มันเกิดอย่างนี้

เมื่อเราต้องการให้มันเกิดอย่างนี้ เราจะไปมัวอะไรหละ ไป
เมาอะไรหละ เอาให้มันได้ ได้เดี๋ยวนีมันผิดใครหละ มันไม่ได้ผิด
นะ มันมีแต่ถูกทั้งนั้นนะ เราเอาเลย! ไม่มีใครว่า มีแต่คนเค้าจะ
ยกย่องสรรเสริญ มีแต่คนจะปีติยินดีด้วย ได้ความสงบเท่านั้น
เพราะอย่างอื่นไม่ต้องการหรอก อย่างอื่นเค้าพอแล้ว ความรู้เรา
มีแล้วในตำรานั้นในตู้พระไตรปิฎกไปค้นเถอะ อยากรู้ได้นะ
ความรู้มันเยอะแยะ แม้แต่บาลงบาลีเค้าก็มีอยู่ในนั้นหมด จะ
เปลยั้งไง อะไรรยั้งไง อยู่นั้นหมดหละ ไปเอาเถอะ เค้ามีพร้อม
อย่ามาถามเถอะ

เราต้องการที่จะให้สงบ ใ้ความรู้เราไม่มีความจำเป็นที่ไป
สอนพวกท่าน มันรู้แล้ว มีอย่างเดี๋ยวนีคือจะนำพาที่จะเข้าไปสู่
หลักแห่งความสงบ แล้วความรู้ที่จะเกิดขึ้นจากความสงบมันจะ
เป็นอย่างไร จะเหมือนกันมั้ยกับที่มันมีอยู่ในตู้พระไตรปิฎกกับ
จิตของเรามันเหมือนกันมั้ย อยากรู้จะให้ทราบตรงนี้เท่านั้นหละ
อยากรู้ให้รู้ตรงนี้ แล้วมันจะเป็นอะไร แล้วคุณค่าของมันจะ
เป็นยั้งไง ก็อยากรู้ให้รู้เนี่ย จึงได้นำพา จึงได้ชี้แนะ จึงได้บอก

วิธีการกระทำ ไม่ใช่ว่าจะมาให้ทำภายนอกแล้วให้เดินตรงนั้น
ให้เดินตรงนี้ ให้ทำอันโน้น ให้ทำอันนี้ ก็ไม่เอา ทำมาจนพอแล้ว
สวดก็สวดจนพอแล้ว ปากก็จนแฉะก็ยังไม่ยอมหยุดเท่านั้นนะ ก็ได้อยู่
อาณิสต์ข้างหน้าแต่จะเมื่อไหร่เท่านั้นแหละ อาณิสต์นะ

แต่เราต้องการปัจจุบันนี้ ต้องการความสงบสุขในปัจจุบันที่
เราต้องการ อยากให้ได้ตรงนี้แหละ แล้วจึงจะสมกับที่เราชาว
พุทธ ก็พุทธะก็แปลว่าผู้รู้ ก็ต้องรู้ด้วยความสงบบ้างซึ่ง ก็รู้ความดี
อันที่เกิดขึ้นจากพุทธบ้างซึ่ง หรือจะไปรู้อะไร หรือได้แต่แปลว่า
พุทธะแปลว่าผู้รู้ ก็จะไปเลยเหออ จะเอากันแค่นั้นเหออ พุทธะผู้
เบิกบาน ก็จะเอาเบิกบานไปเลย คือจะเอาอะไรเบิกบาน ที่นี้เรา
ก็หาได้รู้ไม่ ทั้งที่ใจของเราที่จะฟังเพื่อ ทั้งที่ใจของเราชุ่มมัว ทั้งที่
ใจของเราเศร้าหมอง ทั้งที่ใจของเรามันเหี่ยวแห้ง เราก็ยังหาได้
คิดไม่ ที่จะมาปรับปรุงจิตใจของเราที่จะให้มีความสดชื่นเพื่อจะ
ให้มีความรู้และความสดใสในอันที่มันเกิดขึ้นจากความสงบนั้น
เราไม่ได้พากันคิดหาเลย มีแต่พากันหาข้างนอก มีแต่หาสำนัก
หวัะ ไม่รู้จะเอาสำนักไหนแน่เดี๋ยวนี้ ออกจากสำนักนี้ก็จะไป

สำนักอื่นอีกอะ ที่นี้สำนักไหนมันแน่ ที่มันได้ประโยชน์กันแน่ มันก็อยู่เท่าเดิม

ก็ให้มันแน่นอนอนบ้างที่ สมกับว่าชีวิตของเราที่มันหมดไปๆทุกวันๆ แล้วให้มันเป็นประโยชน์กับตัวเองบ้าง มันจะไม่ดีกว่าหรือ คิดมั้ยหละ ชีวิตมันเป็นของไม่แน่นอน เราก็ทราบอยู่แล้ว

ถึงแม้ว่าเราจะพิจารณาก็ตาม ไม่พิจารณาก็ตาม ใจความไม่แน่นอนมันมีอยู่แล้วหละ ความเป็นอนิจจังมันแน่นอนอยู่แล้วนี่ เราก็พิจารณาก็ตาม ไม่พิจารณาก็ตาม มันเปลี่ยนแปลงของมันอยู่โดยธรรมชาติ รู้แล้วว่ามันแน่นอนแล้ว มันเปลี่ยนแปลงแน่นอนแล้ว หาที่พึ่งอันตัวเองที่จะต้องมีการเปลี่ยนแปลงไปโดยธรรมชาติ นั้น ที่พึ่งอันประเสริฐสุดก็คือความสงบสุข

อะไรจะหนีออกจากความสงบสุขก็ไปหาเถอะ ใครจะว่าติดสุขก็ขอให้มันติดมาเถอะ ขอให้สุขมาติดมากๆเถอะ ใครจะว่าติดสงบ ขอให้มีความสงบมาติดมากๆเถอะ กลัวอย่างเดียวนั้นคือไม่ติด มันไม่มีติดนั้นนะเดี๋ยวเนี่ย ติดแต่ตำราแล้วก็พากันวิ่งหา แล้วก็คอยถามแก่กัน ถ้ามแล้วแทนที่จะได้อะไรมันก็ได้ไม่ได้

แต่แค่ถาม ทั้งๆที่รู้อยู่แล้วแต่ก็ถาม ก็ไม่รู้จะถามเอาอะไรที่
แทนที่นำความสงบเข้าไปสู่ดวงจิตดวงใจของตัวเองเสีย

เมื่อความสงบเกิดขึ้นภายในจิตใจตัวเองแล้ว ใจเรื่องความ
สงบเสียแหละ มันหายของมันเอง แล้วมันไม่จำเป็นจะต้องไปถาม
ถามทำไม ก็มันรู้แล้ว มันมีความสงบในตัวเอง มันมีความสุขใน
ตัวเอง มันก็ไม่ว่าจะไปถามเอาอะไรอีก ว่าบุญอยู่ตรงไหน แล้ว
บาปอยู่ตรงไหนอย่างเนี่ย ก็มันเห็นแล้ว ถ้ามันมีความสงบมันก็
มีความสุข ก็ความสุขนั้นนะเป็นชื่อของบุญเป็นตัวของบุญ แล้ว
จะได้ไปถามใครอีก ความทุกข์ที่มันผ่านมานะ มันมีสับสนกันนะ
ทุกข์บ้างสุขบ้าง นั่นก็บาป มันก็ตัวทุกข์นะแหละ แล้วมันก็รู้แหละ
พอมันรู้อย่างนี้ไปถามอะไรใคร

ทีนี้จะไปเอาบาลีไปถามหรือ ที่ไม่ได้ศึกษาบาลีมาเราจะไป
แก้ได้ยังไง หลักธรรมะก็ของตัวเองเคยดูมา ก็รู้มาแล้วนะ แล้วจะ
มาถามเพื่อจะให้ตอบไปอีก ก็ทั้งๆที่มันรู้มาแล้ว ก็ตอบไปแล้ว
ได้ฟังการตอบแล้วมันได้อะไร ทีนี้ใจมีความสุขแทนที่มันจะเกิดขึ้น
จากการที่เราตอบกันมันก็ไม่มีอีกแหละ ก็ได้แต่เพียงว่าเข้าใจว่า

เออ รู้แค่นี้ ถ้ารู้ไม่ถึงตัวเองก็มักจะตำหนิในใจอีก นี่มันไปกัน
ทำนองนี้นะ เดียวก็เกิดความเศร้าหมองขึ้นมาอีก

ถ้าเรารู้แล้ว เข้าใจแล้ว **สันติภายใน** นั้นนะให้ทำกันให้มาก
สันติภายนอก ภายนอกของเราก็ไม่ต้องทำอะไร วาจาเราก็ไม่พูด
อะไร เราก็ทำได้ นี่เรียกว่าสันติภายนอก แต่ผลลัพธ์มันก็เป็นแต่
เพียงว่าสงบกันเฉยๆ สงบภายนอกเฉยๆ แต่ภายในมันยังวุ่น ถ้า
สันติภายใน ให้สันติด้วยองค์สมเด็จพระผู้มีพระภาคเจ้า สันติ
ด้วย**พุทโธ** พุทโธนั้นอย่าให้อยู่ข้างนอก พุทโธนั้นให้อยู่ใน ใน
ไหนหละ ก็ในสำนักของตัวเอง สำนักสมณะตัวเอง สำนักสมณะ
ตัวเองมันอยู่ตรงไหนนะ ก็อยู่ในท่ามกลางหน้าอกนะ พออยู่ใน
สำนักสมณกรรมฐานของตัวเองแล้ว อยู่ข้างในแล้ว ก็สำนัก
วิปัสสนาหละอยู่ไหนหละ มันก็อยู่ในนั้นนะ ก็อยู่ด้วยกัน

อย่าไปเอาป่ามาเป็นสำนักตัว มันยุ่งกัน มันแย่งกัน มันอวด
กัน เดียวนี้จะไปเอาสำนักในป่า เอาป่ามาเป็นสำนักนะมันยาก
แผ่นดินเค้าก็หวง มันก็แคบเข้าไปแล้ว ป่าเค้าก็หวง แล้วก็ไปเอา
แต่ป่าเขามาเป็นสำนัก ก็ไปเอาแต่ดินของเขามาเป็นสำนัก พอ

ตั้งเสร็จแล้วก็ไม่เห็นว่่าสำนักมันจะมีประโยชน์อะไรขึ้นเท่าไรหรื
นัก สมณะไม่รู้มันอยู่ที่ไหน วิปัสสนาไม่รู้มันอยู่ที่ไหน ก็มีแต่
สำนัก นี่เป็นสำนักนอก

แต่ส่วนสำนักในนี้มันอยู่ตลอดนี้ ทุกะยะลมหายใจเข้า ทุก
ยะลมหายใจออก หายใจออกก็อยู่นี้หละ หายใจเข้าก็อยู่นี้
หละ อยู่ในสำนักนี้ เวลามันสงบไปแล้วมันวางลงเองหรืออก มัน
วางลง เหมือนกับว่่าไม่หายใจนี้ก็มี แม้แต่พุทโธมันก็หาย แล้วก็
อย่าไปคิดว่่ามันลืมหาคำบริกรรมแล้วก็กลับคืนมาตั้งใหม่อีก ก็อย่า
ไปทำแบบนั้นนะ ถ้าทำแบบนั้นก็เรียกว่าตั้งอยู่แล้วไม่เป็น ไม่ไป
หน้าไม่มาหลัง เคยแต่อยู่อย่างนั้นนะ อยู่กับลมมันก็อยู่กับลม
อย่างนั้นนะ อยู่กับบริกรรมก็อยู่กับบริกรรมอย่างนั้นนะ เวลามัน
ได้ผลขึ้นมา เวลามันสงบลงมา มันจะลงไปสู่ฐานที่ตั้งของเขา
แล้วก็ไม่ยอมรับเอา ตกลงก็เลยทำอยู่ของเก่า แต่อยู่แค่ปลาย
จมูกกับบริกรรม ก็อยู่แค่นั้นนะ

ที่เลยนั้นไปมันมีอะไรบ้าง เลยลมไปนั้น เลยคำบริกรรมไป
นั้นมันมีอะไรบ้าง ก็ไม่ได้พากันสำนักอะไรเลย ไม่ได้พากันคิด

อะไรเลย ก็ได้แต่เพียงว่าแค่นั้นก็แล้วก็แล้วกันไป แล้วกำหนดแค่นั้นก็แล้วก็แล้วกันไป แล้วเวลามันจะสงบ เอ้า ก็ตั้งขึ้นมาอีก ก็มาตั้งแค่ปลายจมูกของตัวเอง แล้วไม่เป็น เดือนนี้ก็ทั้งเดือน เดือนหน้าก็ทั้งเดือน เอ้า ไปๆมาๆก็ปีทั้งปี ปีหน้าก็ของเก่าอีก จิตไม่รู้อาจจะไปไหนมาไหน

ตกลงก็มาวุ่นอยู่กับเขานี้แหละ วุ่นอยู่กับโลก ใจโลกนี้มันไม่มีที่สิ้นสุดหรอก ใจเรื่องวุ่นนะ แล้วเราจะไปปราบเขา เราจะไปห้ามเข้า อย่าไปคิด ห้ามคิดปราบ คิดอะไรเลย มันเป็นหน้าที่ของเขาที่เขาจะต้องทำไป ก็ให้เขาทำไป เราก็ลอดสอดเข้าไปนั่นแหละ ความสงบก็ลอดเข้าไปนั่นนะ อยู่กับเขาไปนั่นนะ สงบอยู่ในนั่นนะ สุขมันก็สุขอยู่ในนั่น นี่เค้าเรียกว่าสุขในศีลในธรรม แต่สุขมีคุณค่า ชีวิตมันมีคุณค่า เมื่อเวลาอนิจจัง แก่ เจ็บ ตายมาถึงแล้ว นั่นแหละมันมีคุณค่า คุณค่ามันไปดีตรงนี้นะ มันไม่ได้เสีย มันไม่ได้ขาดทุน มันมีแต่กำไร ชีวิตมีแต่กำไร กำไรในศีลในธรรม กำไรในบุญในกุศล กำไรในธรรมะ กำไรในศาสนา มันไปดีตรงนี้นะ

จึงอยากให้เราชาวพุทธทั้งหลายนี้แหละ ให้ยืนอยู่ด้วยความ
สงบ แล้วก็ให้นั่งอยู่ในความสงบ ให้เดินอยู่ในความสงบ นอน
อยู่ในความสงบ ชีวิตพวกเราทั้งหลายจึงจะมีคุณค่า สมกับที่
เราเป็นชาวพุทธ สมกับพุทธศาสนามาถึงเราแล้ว แล้วเราก็มາถึง
แล้ว ยังไงจะให้ได้ดีก็ให้รีบเอาเถอะ เดี่ยวต่อไปนี้จะลำบากนะ
ใครแหละจะเป็นผู้มาพาเราทำ ใครแหละจะมาพูดให้เราฟัง พวก
เราพูดกันเองมันฟังกันหรือเปล่า มันไม่ได้ฟังกันนะ คิดเอา
หน่อยนะ

ถ้าพอจะได้ก็ให้มันได้ซะนะ พอจะดีก็ให้มันดีซะนะ พอจะ
แน่นอนก็ให้มันแน่นอนซะนะ ไปข้างหน้า ต่อไปมันไม่มีอะไร
แน่นอน การเปลี่ยนแปลงแปรผันในสภาพต่างๆมันเป็นไปโดย
ธรรมชาติของเขา ส่วนความเป็นจริงอันที่มันจะเกิดขึ้นในตัวเอง
ซึ่งมันมีของจริง แทนที่มันจะได้ มันอาจจะเปลี่ยนแปลงเป็น
อย่างอื่นก็ได้นะ มันก็เนื่องมาจากคนนั้นแหละ ก็เพราะความคิด
ของคนมันหลายคิด มันคิดไปได้สารพัด แต่สำหรับความดี
นั้นนะ มันจะดีเหมือนความคิดหรือไม่ มันก็อีกประเด็นหนึ่ง เรา

ต้องเข้าใจนะ ความดีทั้งหลายมันจะสู้ความสงบนะมันหายาก สู้
ความสุขอันที่มันเกิดจากความสงบนี้มันหายาก มันไม่มีอะไรจะ
มาเปรียบเทียบหรอก

อันที่เขาว่าติดสุขติดสงบนี้แหละ ให้มันติดเถอะ ให้มันมีมา
เถอะ ที่เขาว่าหลงเนี่ยแหละ ให้มันมีมาเถอะ กลัวอย่างเดียวคือ
มันไม่มีนี่ มันเลยมายาก มันเลยมาคิดคาดหมายมาก่อน หาว่า
มันเป็นโทษ ทั้งๆที่มันเป็นประโยชน์ ทั้งๆที่มันเป็นสุข ทั้งๆที่มัน
เป็นของที่ควรจะให้เกิดขึ้น ก็เลยไปโทษมันซะ ที่นี้ไม่รู้ที่เรา
จะเอาอะไรมาเป็นผลลัพธ์ของการปฏิบัติของพวกเราท่าน
ทั้งหลาย

ภาวนาก็ภาวนา ฟังธรรมเราก็ฟัง ผ่านมาเป็นปีๆ ก็ไม่รู้ว่าเป็น
ปีมาแล้ว ก็ผ่านมาแล้ว ความสมบูรณ์พูนผลของธรรมะกับจิต
ของเรามันอยู่ตรงไหน ปีนี้ก็จวนแจไปแล้ว จะสิ้นปีไปแล้ว ก็
เหลืออีกไม่เท่าไร ชีวิตของเราหละมันยังอยู่ตามเดิมหรือเปล่า
มันไม่ได้อยู่ตามเดิมสิ มันก็จะเปลี่ยนแปลงไปตามปีตามเดือน
ที่นี้ผลลัพธ์ของเรามันสมบูรณ์หรือยัง ที่เราพากันกระทำมา อันนี้

ก็เป็นข้อคิด ขอฝากความคิดเอาไว้ให้เราท่านทั้งหลายไป
พิจารณาด้วยตนเอง

รู้แล้วว่ามันไม่แน่นอน รู้ว่าไม่แน่นอนจะทำยังไงหละ ก็อะไร
เป็นที่พึ่ง ก็คือบุญกุศลเป็นที่พึ่ง บุญกุศลจะเกิดจากอะไร ก็
เจริญสมถกรรมฐานวิปัสสนากรรมฐานเสียก่อน เอาอย่างอ่อนๆ
เสียก่อน เอาพอความสงบมันเกิดขึ้น พอเป็นบุญเป็นกุศลก่อน
แล้วจึงค่อยไต่เป็นระยะๆ ค่อยฝึกให้มันแก้ได้ขึ้นเป็นลำดับๆ ขึ้น
สมถะมันก็แก้แล้วมันก็แน่นอนขึ้น แล้ววิปัสสนามันก็สดใสขึ้น
และมันก็ดีขึ้น มันต่อกันไปนะ สมถะเป็นเหตุนะ วิปัสสนามัน
เป็นผล ถ้าไม่มีสมถะหละ จะเอาวิปัสสนามาจากไหน ก็เอา
แต่ความคิดอย่างเดียวนะ มันก็ได้แต่ความคิด ก็หาว่ามันวุ่นวาย
เพราะฉะนั้นมันจึงมาจากสมถะคือต้นเหตุ แล้วเอาผลมันจะ
เกิดขึ้นคือวิปัสสนา ก็เราก็พิจารณากันบ้างสิ

อันนี้เอาไปอ่านเอา อันนี้เอาไปพิจารณาเอา ไปใคร่ครวญดู
เอา อย่าไปถามแต่คนอื่น อย่าให้แต่คนอื่นเขาตอบ ตัวเองตอบ
ตัวเอง ตัวเองถาม ตัวเองตอบตัวเองบ้าง รู้ด้วยตัวเองมั่ง จึงได้

เรียกว่า **ปัจเจกตั้ง** หัดรู้เฉพะะตนบ้าง เมื่อไหร่เราจะรู้เฉพะะตน
หละ ตกลงก็หาความรู้เฉพะะตนไม่มี ได้แต่แค่สวด ทางสวดนะ
เก่งนัก แต่ว่าส่วนที่จะเป็นไปตามสวดนะมันอยู่ตรงไหน นี่! เราก็
ควรจะคิดกันบ้าง นี่ให้สำนึกกันบ้าง ตามสติและปัญญาของ
ตัวเองเท่าที่ตัวเองจะมีสติปัญญา รู้เท่าเอาทัน แล้วก็จะได้
แก้ปัญหา ในเมื่อมันปลายแห่งท้ายชีวิตตัวเองมาถึง แล้วเราก็
จะได้หอบหิ้วเอาสิ่งเหล่านั้นไป เราจะเอาอะไรไม่ได้หรอก โลกนี้
มันเอาอะไรไม่ได้ทั้งนั้น

เพราะฉะนั้นหละท่านทั้งหลายที่ได้ฟังมา และที่ได้นำมา
เล่าให้ฟัง ที่นำมาให้คำแนะนำในทางปฏิบัติ ก็พอที่จะเป็นที่
เข้าใจ คือพูดกันอย่างง่ายๆ ไม่ต้องไปพูดกันแบบลำบาก พูดกับ
แบบง่ายๆว่ามันอยู่กับตัวเราก็นี่หละ ของง่ายๆนี่ไปทำให้
ยากอยู่นะ แต่ว่าของยากมันอยากไปทำ แต่ของง่ายมันไม่อยาก
ทำ นี่ๆ ให้เราคิดเอาตรงนี้หละ พอเรารู้ว่ามันมีอยู่กับตัวเราอย่าง
นี้ เราจะทิ้งตัวเราไปโดยไร้เหตุผลหรือ ข้อนี้ก็ให้พากันพินิจ
พิจารณาด้วยตนเอง

เพราะฉะนั้นการแสดงมาก็สมควรแก่กาลเวลา จึงขอยุติ
เอาไว้แต่เพียงเท่านี้ เอวัง ก็มีด้วยประการฉะนี้

ที่มา: <https://youtu.be/5135gg-Obq8>